

Han døde forsoningsdøden

Langfredag 2008, 2. Ræ

Es 53 + Lidelseshistorien + Rom 8,8-11

Men Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere. Så meget mere skal vi, der nu er blevet gjort retfærdige i kraft af hans blod, ved ham frelses fra vreden. For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forligt med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forligt med Gud, frelses, ved at han lever. Og ikke alene det, vi har også vores stolthed i Gud ved vor Herre Jesus Kristus; ved ham har vi nu fået forligelsen. Rom 5,8-11

Hvem var Jesus? Det blev en række mennesker spurgt om. En af dem var Peter Brandes, billedkunstner, der også har lavet en del kirkelig kunst. Han svarede: *"Personligt tror jeg, at Jesus var en historisk person og Guds søn. Han døde forsoningsdøden, som rensede menneskeheden for synd."* Enkelt og tydeligt, sager han med vægt, hvad det drejer sig om langfredag: **Guds søn dør forsoningsdøden for at befri mennesket fra dets synder.** Det fokus skal holdes klart. Det må ikke drukne i en blot og bar betragtning af det forfærdelige og umenneskelige i Jesus lidelse på korset.

"Hvad har dig hos Gud bedrøvet?" synger vi i salmen 'Hil dig frelser og forsoner'. Det betyder, hvad bedrøver dig, Jesus, som du sidder der i Guds himmel og ser ned på jorden, hvad bedrøver dig så meget, at du forlader Guds himmel? Skal vi sige det helt kort, så bedrøver det ham at se det menneske bundet til synd, død og fortabelse, som Gud havde skabt til frihed og glæde, til at leve et liv bestemt af kærlighed. Det er ham uudholdeligt med en himmel, hvor Guds menneske ikke kan være for dets synd og skyld. Det bedrøver ham, den måde vi ødelægger livet på – det bedrøver ham, at

Adam og Eva begynder at give hinanden skylden, at Kain slår Abel ihjel, at vi taler hårdt til hinanden, at børn dør af sult i en verden med overflod af mad, at..., ...at..., at.... ! Det er det, vi kan samle i ordet *synd*, at vi gang på gang går fejl af kærligheden, så vi endog kalder det for kærlighed, når vi bryder vort løfte til Gud og hinanden. Det bedrøver ham dybt, at vi derfor er bundet af synd, død og Djævel!

Men det er ikke kun bedrøvelsen, der driver ham til at blive menneske, til lidelsen og døden på korset. Det er først og fremmest *kærligheden!* ”..og hvad elsked du hos støvet, at du ville alt opgive,?” fortsætter salmen. Og svaret er enkelt: Det fortabte og af synd ødelagte menneske, dig og mig elsker han nok til at blive menneske, **for når det gælder Guds kærlighed til os, skorter det ikke på noget.** Og det er det, vi skal se, når vi ser korset: vi skal i al den lidelse og umenneskelighed, vi forbinder med korset, se *Guds kærlighed til os.*

Det er det første, Paulus vil sige til os om korset og meningen med korset: Her ser du Guds kærlighed. Korset viser os Guds kærlighed ved at Jesus dør for os, medens vi endnu var syndere. Det viser os, hvor grænseløs, dyb og ægte Guds kærlighed er, at Gud ofrer det dyrebareste han har for syndere, der vender ham ryggen. Den *sande* kærlighed viser sig ved **at handle på håbet.** Den gør det uden garantier, uden sikkerhed for at møde gengæld og tro. Den må bare bære alt det, der gør den elskede ondt. Her må alt gøres uanset hvilken risiko – også risikoen for at det er forgæves.

Det andet, vi skal se, når vi ser på korset er at **Kristus dør for syndere.** Han dør **i stedet for.** Det er Guds Søn, der dør. Det er den syndfrie og retfærdige, der dør. Det er Guds søn, der nu tilregnes hvert eneste menneskes synd, overtrædelse og fejlgreb. Det er det, der er den store forskel, der for alvor viser hans kærlighed: han dør som

et soningsoffer. ”Men han bar de manges synd og trådte i stedet syndere – Gud lod al vor skyld ramme ham” (Es 53,12).

Derfor skal vi, hver gang vi rammes i samvittigheden, hver gang dommen ikke lader os i fred, se på korset og sige til os selv og til enhver anklager: Dér blev min synd sonet. Dér blev dommen afsagt og fuldbyrdet. Vi skal altid sige: Kristus alene. *Ved sin død drager han os ud af dødens- og syndens verden til livets og nådens verden. ”Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.»* sagde Jesus, da han talte om sin ophøjelse. Hvordan vil Jesus drage mennesker til sig, få dem til at komme? Ved et kors?! Men kan man det? Ja, ved at gøre korset til det sted, hvor mennesker finder hvile og fred for al deres skyld, smerte og fortvivlelse – *os til fred* lyder det om korset. Derfor skal vi ikke leve i frygt for straf og vrede, for alt det, der kalder på Guds vrede, har Gud lagt på sin søn. Sådan har Gud lagt det til rette.

Og det er det tredje, Paulus peger på: Vi skal, fordi vi ”*..er blevet gjort retfærdige i kraft af hans blod, ved ham frelses fra vreden.”* Når Jesus dør på korset, er det for at vi aldrig skal tvivle på, at med en så stor kærlighed til os, vil Gud *altid være os nådig og ikke møde os med vrede.* Derfor er korset frimodighedens sted, er det, der giver os frimodighed på dommens dag, *for frygt er ikke i kærligheden, men den fuldkomne kærlighed driver frygten ud.* Her er da den fuldkomne kærlighed, der tager vreden bort, gør vor samvittighed fri. Ved troen på korset skal nåden og tilgivelsen herske i vor samvittighed, fordi Jesus på korset hænger på forbandelsens og vredens træ – og derfor hænger *han* på al vrede og forbandelse. Og der betaler han – *og hvad der er betalt for, kan der ikke kræves for igen.* Så er vi fri af synden – ikke på den måde, at vi ikke synder, at den ikke regerer i os, at vi ikke kender begæret efter det, vi godt ved ødelægger livet, gør ondt på andre, men som vi alligevel tiltrækkes af – *men på den måde, at tilgivelsen råder i samvittigheden, så Djævelen ikke kan true os med den*

evige død. For vi har fundet lægemidlet: Jesu korsdød, hans soningsdød. Vi har set, at Gud har bekræftet det ved Jesu opstandelse.

Så er der for det fjerde *vej til liv og salighed*, der er mulighed for *forligelse*, for *forsoning*. Også det skal vi se, når vi betragter korset, at der er vi forligt med Gud: **"ved ham har vi nu fået forligelsen."** Ingen andre steder. Med det slutter Paulus, for det er målet, Guds mål for os, at vi bliver forligt med ham ved korset, at hvert eneste menneske må finde forligelse og forsoning ved offerlammet. Når vi spørger: Hvad nytte skulle Jesu kors være til, hvorfor denne store og overvældende indsats, hvorfor dette oprørende offer, lyder svaret: for at vi skulle forliges med Gud.

Det klareste og tydeligste eksempel på det, som vi skal lære af korset, er de to røvere, der blev korsfæstet sammen med Jesus. Vi lærer af dem to modsatte måder at forholde os til Gud på med vor synd. Den ene skælder Gud ud, giver ham skylden, håner Gud for at være en pseudo-gud, der er ligeglad. "Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!" Men det er netop det han gør. Men røveren ser det ikke, for man kan ikke se det, hvis ikke man ser sin egen skyld, den retfærdige dom over sit eget liv. Det er det, den anden røver gør. "Vi får kun løn som forskyldt, men han har intet ondt gjort." Det er forligelsens begyndelse i et menneske.

Forligelsens fortsættelse er, at syndere kaster fortvivlelsen over synden på Jesus, kommer til ham med bøn om hjælp til at komme fri af synden, af vreden, af den dårlige samvittighed: *"Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige."*, siger den anden røver. Det er forligelse, er forsoning. Forligelsen er intet andet end med erkendelsen af sin synd at gå ind i den forsoning, der er sket på Golgata, gå ind i Guds kærlighed, lade sig favne af den. Så lyder det: I dag skal du vær med mig i Himmerig – det er: hvor ingen synd og derfor ingen død truer mere!

I alt dette gælder: Det er smertefuldt at se på. Det er oprørende. Det får det til at vende sig i sindet af oprør, at synden er en så gruelig last, så den kun kan 'aflægges' ved et så stort offer. Men – det er en endnu større glæde end smerte, fordi offeret er givet for mig, for dig, *at Gud nu hverken vil foragte eller fordømme dig, for dine synder*. Men her er frihed og glæde, for her møder os ikke en konturløs og ligegyldig kærlighed men den stærkeste, den dybeste, den mest forjættende kærlighed, den som kan blodskyld tvætte af og give mig et andet sind.

Nederlagssymbolet, korset, blev langfredag til sejrssymbolet, billede på kærligheden, der overvinder døden. Det er, hvad der kom ud at Jesus *ikke* døde mæt af fredelige dage med ridderkorset liggende på natbordet, men forpint og martret af vore synder. Det var kærligheden, der var større end alt andet, ja var livet selv! Det er langfredags glædelige budskab.